

Peddelnieuws 4

2019

Zwolse kanovereniging De Peddelaars

Inhoudsopgave	pagina
Redactioneeltje	3
Van het bestuur	4
Ledenmutaties	4
Mijn kajak	5
Een goede steiger zegt nog niet alles	8
Drie dagen door de kop van Overijssel`	12
Het afsluitend weekend	22
Zwembadtraining	24
Wandeling Vilsteren	25
Ijspegeltocht	26
Hoera voor de vrijwilligers	27

Foto voorpagina: Het vernieuwde toegangsbord.

Redactioneeltje

Als iemand er anders uitziet wordt al gauw gevraagd “andere kapper?”. In dit geval zou de vraag kunnen zijn “andere drukker?”. Het afwijkende uiterlijk van dit Peddelnieuws roept vragen op. De redactie van het Peddelnieuws bestaat uit 2 personen: Ernst en Bert. Ernst is tijdelijk buiten gebruikt geraakt en nu moet Bert doen waar Ernst goed in is, namelijk de opmaak. Ik heb al heel wat zitten knippen en plakken om het Peddelnieuws er als normaal uit te laten zien maar heb de moed opgegeven en zal een nooduitgave het licht doen zien.

Eens per lustrum kom je iemand tegen die zegt: “ik schrijf wel een stukje voor het Peddelnieuws”, eens per decennium kom je iemand tegen die enkele stukjes tegelijk aanlevert en eens per millennium tref je iemand die bijna een heel Peddelnieuws vol schrijft: Frans van Rooden. Als redactie zijn we dan zeer verheugd, dat zul je begrijpen en zeggen dan: ‘welkom bij de club!’ Over clubjes gesproken. Onlangs las ik een bericht in de verenigings whatsapp ‘welkom bij de Eribaclub’. Marijke had een caravan gekocht. Zo zijn er al wat clubjes binnen de vereniging: de Cetaclub, de Perceptionclub, de club van pensionado’s, kampeeders, klompendragers en fietsers. Met één ding gemeen, ze kanoën; de een meer de ander wat minder maar met zijn allen vormen ze dat wonderlijke groepje waar Frans in zijn onbevangenheid kennis mee maakte.

Hoewel de winterslaap voor een groot deel van de kanovaarders is ingetreden is de vaarcommissie alweer bezig geweest met het vaarprogramma voor 2020. Buiten de vaaractiviteiten zullen we het komende jaar ons ook gaan bezighouden met de veranderingen in de Zwartewater zone, zoals het gebied genoemd wordt waar wij onze kano’s hebben liggen. Dat gaat op de schop.

Veel leesplezier en een goed herstel voor Ernst gewenst.

Van het bestuur

1. Het bestuur is op zoek naar leden die in de nabije toekomst wel een bestuursfunctie willen vervullen. In de regel komt zo'n verzoek vlak voor de ALV en leidt dat vaak niet tot invulling ervan. Vandaar wat vroeger de vraag om bestuursassistentie. Op een termijn van 1 á 2 jaar hebben we voor de functie van beheer gebouwen en voor de functie van penningmeester iemand nodig. Ook voor commissies is in de toekomst nieuwe vrouw-/mankracht nodig. Overigens gaan we met de overgang naar een nieuwe behuizing in de komende jaren een interessante periode tegemoet. Een berichtje naar de secretaris dat je wel bereid bent geeft ons de gelegenheid om, in overleg, een passende functie te zoeken.
2. Als bestuur hebben we besloten om voor het bootgebruik tijdens verenigingsavonden en tochten voor het eerste jaar, de bijdrage op € 0,0 te zetten. Dit vanwege het geringe bedrag versus de administratieve rompslomp. De bedragen voor het 2^e en 3^e jaar blijven hetzelfde.

Ledenmutaties

Nieuwe leden:

1. Marjolein Geurtsen
2. Din Rijniers
3. Frans van Rooden

Opzeggingen:

1. Frans Bouwman
2. Maren Suphke
3. Free Bakker

Mijn kajak - Cetus (er is immus niks betus)

Eenmaal gegrepen door het kanovirus ontstaat al vrij snel het idee om zelf een boot te kopen. En hoewel iedereen je aanraadt de aankoop niet te overhaasten, maar eerst een flink aantal modellen uit te proberen, blijft dat idee met eentonige regelmaat de kop op steken. Ik probeer tijd te rekken door zoveel mogelijk informatie te verzamelen. Door mensen die al jaren kanoën naar hun ervaring te vragen en door natuurlijk veel op het internet rond te speuren.

Na een paar weken is op die manier een lijst ontstaan van modellen die mij het meest geschikt lijken voor het doel dat mij voor ogen staat: meerdaagse tochten maken. Eerst op binnenwater, maar misschien op termijn ook wel op zout water.

9 tot 23 juni 2019: De groslijst ontstaat gedurende de twee weken waarin ik mijn instructielessen op de vereniging krijg en omvat een kleine veertig modellen van dertien verschillende merken. Al studierend op de specificaties en pratend met clubleden neemt mijn kennis geleidelijk toe, waardoor van tijd tot tijd weer modellen van de lijst verdwijnen. Er blijft uiteindelijk een lijstje over van dertien modellen verdeeld over elf merken. Het lastige is natuurlijk dat dit allemaal 'papierene kennis' is. Ik probeer dus ook zoveel mogelijk kajaks uit te proberen. En het is fijn dat er op de club mensen zijn die, als men weet dat je op zoek bent, spontaan aanbieden dat je in hun boot wel eens een proefvaart mag doen.

30 juli 2019: Piet Vader biedt aan zijn Norse Bylgja 520 uit te proberen. Een volledige carbon uitvoering van nog geen 20 kg. En prettig geprijsd! Ik vind het een fijne boot om in te varen. Ik zit er comfortabel in en kan er goed mee uit de voeten. Naast de twee clubboten die ik tot nu toe gebruikt heb lijkt dit zeker een optie. Onthouden dus.

19 augustus 2019: Bezoek aan de Kanoshop in Bergschenhoek. De Kanoshop is o.a. dealer voor Tahe, Zegul en Stellar. Ik doe

proefvaarten in drie modellen van mijn lijstje (van elk merk één) en kom tot de conclusie dat geen ervan aan mijn verwachtingen voldoet of de Norse Bylgja overtreft. Ook de Calypso, waarmee ik op de club vaar, bevalt mij beter dan deze drie. Dan raadt de verkoper van de Kanoshop mij aan een vierde boot uit te proberen: de Zegul Arrow Play. Die stond niet op mijn lijstje omdat ik dacht dat hij vooral voor branding varen geschikt was en niet zozeer voor tochten. Maar op de website blijkt de Zegul Arrow Play te worden omschreven als: Een prestatiezoekkajak voor manoeuvreren en spelen in de zee (...). Het is een uitstekende kajak voor dagtochten en langere tochten met overnachtingen in een vlakke, matige en ruige zee. Dat klinkt veelbelovend en nadat ik erin gevaren heb weet ik één ding zeker: Dit is de prettigste boot tot nu toe. Eindelijk kan ik mijn benen goed kwijt. Het manoeuvreren gaat gemakkelijk en de stabiliteit voelt ook goed. Deze boot verdringt de andere zes boten waarin ik tot nu toe gevaren heb van plaats één.

20 augustus 2019: Dinsdag, dus clubavond. Wim van Genne heeft waldienst en zegt dat ik zijn kajak wel eens mag proberen: een P&H Cetus MV. Dat laat ik mij geen twee keer zeggen en vol verwachting ga ik het water op. Al mijn zekerheden van de dag ervoor gaan op de helling. De Cetus MV is vanaf nu een duidelijke concurrent van de Zegul Arrow Play. De teller staat nu op acht boten.

03 september 2019: Bezoek aan Kanocentrum Arjan Bloem in Wormer. Een zeer verhelderende dag. Proefvaarten gemaakt in wel zes modellen van vier verschillende merken en in sommige modellen zelfs twee keer (Tiderace Xceed, Valley Nordkapp en Valley Etain, P&H Cetus MV en LV, Rebel Husky). Het waait deze dag flink en dat is goed, want het maakt duidelijk dat de beperkte stabiliteit van sommige modellen en mijn (eveneens beperkte) ervaringsniveau niet goed samengaan. Het scheelde twee keer weinig of er moest gezwommen worden.

Ik ben erg onder de indruk van de vakkennis van de verkoper en de manier waarop je geholpen wordt. De verkoper kanoot zelf al sinds hij tien jaar is. Hij stelt relevante vragen en geeft beargumenteerde adviezen. Geen moment heb ik het gevoel dat mij iets opgedrongen wordt. Aan het eind van een vijftienhalf uur durend bezoek is voor mij wel helder waar mijn voorkeur naar uit gaat: De P&H Cetus LV. Ik constateer zelfs voor mij een opmerkelijk verschil tussen de Cetus MV en de Cetus LV. In geen enkele kajak van de dertien modellen die ik geprobeerd heb, heb ik zo sterk het gevoel gehad dat ik één geheel vorm met de boot als in de LV.

De keuze tussen een exemplaar met korting (showroommodel), een exemplaar uit de voorraad of een custom made model stel ik nog even uit. Wel gaan er al vast een peddel, een zwemvest, bootschoentjes en moffen mee naar huis. In de auto zet ik alles nog eens op een rij. Op mijn lijstje staan ook nog merken die niet in Nederland te koop zijn. Daarvoor zou ik naar Duitsland moeten. Gezien het uitstekende gevoel dat de Cetus mij geeft, besluit ik daarvan af te zien. Er is eigenlijk maar een klein punt van twijfel: het LV model (LV staat voor low volume) heeft wat minder bergruimte dan het MV model, maar ik durf dat wel aan. Op mijn fietstochten kan ik ook met (zeer) weinig spullen uit de voeten en kanotochten zullen beperkt blijven tot de periode tussen het late voorjaar en de nazomer en zullen (zoals ik er nu tegenaan kijk) niet veel langer dan een week duren.

's Avonds om een uur of zes gaat de kogel door de kerk. Ik stuur een mail naar Arjan Bloem, waarin ik een Cetus LV uit de voorraad bestel. Nog geen uur later op de club jaag ik (kennelijk) het bestuur op stang met de mededeling dat ik een kano heb gekocht en vooral met de daaraan gekoppelde vraag wanneer ik een plek in de loods kan krijgen.

05 september 2019: 's Avonds een dag later, na de wekelijkse tocht met de Pensionado's, laat Wim van Genne weten, dat ik op korte termijn een tijdelijke plek kan krijgen, in afwachting van een definitieve plek. Ik ben blij en verrast.

06 september 2019: 's Morgens tegen negen uur laat ik Arjan Bloem weten dat ik op 10 september mijn boot op wil halen. Nog geen kwartier later wordt mijn mail bevestigd.

10 september 2019: Twee maanden na mijn eerste instructie in het kanovaren ga ik mijn eigen kajak ophalen. Als ik in Wormer arriveer ligt hij al klaar. Het kompas is erop gemonteerd. Maar voor hij mee kan naar Zwolle moeten er nog dragers uitgezocht en op het dak van de auto gemonteerd worden. 's Middags, terug in Zwolle, als de auto met kajak op het dak voor de deur van mijn huis staat, komen bijna alle burens hem spontaan bewonderen. Dan blijkt dat ik een buurman heb die jarenlang fanatiek gekanood heeft. 's Avonds tijdens de clubavond is er opnieuw een hoop belangstelling en felicitaties: Alsof er een gezinsuitbreiding heeft plaatsgevonden. En zo voelt het ook eigenlijk wel een beetje.

Dan schiet mij een vroegere reclameslogan te binnen van Vetus, een bedrijf dat al decennia lang in Nederland watersportartikelen verkoopt. Door maar één letter te veranderen geeft die exact weer hoe blij ik ben met mijn nieuwste aanwinst:

Cetus (er is immus niks betus).

Frans van Rooden

Een goede steiger zegt nog niet alles.

Bij grote weg- en waterbouwwerken gaat het om veel geld en is er vaak wel wat over voor kunst of recreatie. Zo ook bij de aanleg van de hoogwatergeul van Veessen naar Wapenveld. Waterschap Veluwe en de gemeentes Hattem, Wapenveld en Veessen maakten plannen om hun gebied toeristisch toegankelijker te maken met kanosteigers en picknickplaatsen lang de Grote Wetering en het fietspad over de hoogwaterdijk. Dus op met de groep pensionado's om daar eens gebruik van te gaan maken. Vertrokken vanaf de jachthaven van Hattem en peddelen 5 km naar het gemaal Veluwe aan de Weversdijk te Wapenveld. Met het nodige gemopper hijsen we ons uit onze kano's en slepen we ze tegen de dijk op. Waar is die mooie kanosteiger? Edoch, aan de andere zijde van de dijk blijkt wel een instapsteiger te zijn. Hier klopt iets niet lijkt het!

We pauzeren een moment en glijden vervolgens de Grote Wetering in voor de volgende 7 km naar Veessen. De wetering is breed, helder en vrij van overtollige waterplanten en geeft uitzicht over de landerijen aan de Veluwse zijde. Dit in tegenstelling tot de eerste 5 km voor het gemaal waar die wetering onder invloed staat van het IJsselpeil en derhalve is omzoomd met vrij hoge wallen. Na de 5^e brug bereiken we de stuw met alweer een goede uitstapsteiger. Lunchpauze op de picknickplaats en de kanokarretjes worden in elkaar gezet voor een lange wandeling naar de haven van Veessen aan de IJssel. Hoewel een glad geasfalteerd fietspad ons naar Veessen leidt, is de 2300 meter toch een heel gesjouw met een kano achter je aan, waarbij ik de pech had om met mijn wieltje over een meidoornak te rijden, pssssst!

Op het strandje in de haven stappen wij weer in voor het laatste deel van de dag, terug naar Hattem. Begeleid door mooi weer, windkracht 3 uit het westen en af en toe een flinke boot als tegenligger bereiken we na 16 km weer de jachthaven van Hattem.

Maar hoe zit het nu met die uitstapsteiger bij het gemaal? De zondag erop er maar eens heen gefietst om polshoogte te nemen, ik was tenslotte “toerleider”.

Toen bleek dat als wij vanuit Hattem de kanoknooppunten bordjes hadden gevolgd we in De Zwartekolk terecht waren gekomen, ongeveer 300 meter vanaf gemaal Veluwe en daar is een mooie steiger voor passage aangebracht. Echter door de lage waterstand in de IJssel is deze steiger al vanaf aanleg 's zomers niet te bereiken, zie foto.

Hoe wordt dit opgelost? Boze tongen beweren dat dit zich vanzelf oplost als we met z'n allen onverwijld de klimaatdoelen na gaan streven zodat het IJsselpeil zomers niet meer zo laag komt te staan.

Het had hier zo mooi gekund.

Bert Klerk

Drie dagen door de Kop van Overijssel (30 augustus t/m 1 september)

Mijn eerste meerdaagse kanotocht was in veel opzichten een belevenis: Een verslag over het plassen in flessen, vliegende deuren, de telekinetische

gave van Ebo, romantische herinneringen van de schrijver en andere ellende.

Omdat het geplande clubevenement Trektocht Wieden wegens gebrek aan belangstelling niet doorging, besloten Ebo Koster en ik zelf iets te ondernemen. Het plan was als volgt:

Dag 1: via de IJssel en het oostpunt van het Ketelmeer, de balgstuw bij de Ramspolbrug en het westelijk deel van het Zwarte Meer naar de camping De Paardenboer aan het Ganzendiep (ca 40 km).

Dag 2: via het oostelijk deel van het Zwarte Meer, het Vollenhover kanaal, het Vollenhovermeer, Blokzijl, Noorderdiep, Giethoornse Meer, Walengracht, de Ronduite, de Arembergergracht naar de camping De Kleine Belterwijde (ca 30 km).

Dag 3: via het vervolg van de Arembergergracht naar de sluis in Zwartsluis en dan over het Zwarte Water langs Hasselt terug naar de loods (ca 20 km).

Mijn langste kanotocht tot aan het moment van vertrek was 23 km. Nu staat er 90 km op het programma. Dus op de avond voor het vertrek heb ik op oude waterkaarten nog gekeken of er iets af te snijden viel, als de nood aan de man mocht komen. Daar werd ik niet echt vrolijk van. Ook had ik geen flauw idee wat het betekent om met een volgeladen boot te moeten kanoën.

Aan de andere kant was dit wel precies datgene wat mij een paar maanden geleden, tijdens een fietstocht door Duitsland, zo mooi leek te zijn. Na een dag fietsen was ik op 19 juni terecht gekomen in Coswig aan de Elbe, waar ik overnachtte bij de Kanuverein Coswig. Naast dat het er heel gezellig werd, omdat de Kanuverein toevallig zijn 70-jarige bestaan vierde met een barbecue en (veel) bier, heb ik daar inspirerende gesprekken gevoerd met drie Duitsers, die daar als passant langskwamen in hun kajaks en net als ik bleken te gaan kamperen. Aan het eind van die memorabele avond was het voor mij wel duidelijk: Dit wil ik ook.

Gelukkig was de weersvoorspelling voor mijn eerste meerdaagse kanotocht schitterend en was Ebo vol vertrouwen dat het allemaal wel goed zou komen. Een serie YouTube filmpjes had mij al enigszins ingewijd in de geheimen van het inpakken van de kano. Zoek op "How to pack your

kayak for camping” en je hebt een hele avond kijk- en luisterplezier. Er blijken zelfs mensen te zijn die een gitaar in hun kajak meenemen voor ’s avonds bij het kampvuur. Zo ver zijn wij niet gegaan. Ik bleek zelfs ruimte over te hebben in de Calypso, toen wij vertrokken.

De sluis in het Zwolle-IJsselkanaal ging op bevel van Ebo binnen enkele minuten open. Dat flikte hij later op onze reis nog een keer. Op zondagochtend, terwijl de sluis in Zwartsluis nog dubbel rood licht vertoonde (wat betekent: sluis wordt niet bediend), haastte de sluiswachter zich uit haar hokje naar buiten om de poort voor ons te ontsluiten. (Tip 1: Neem Ebo mee op meerdaagse reizen waarbij veel sluizen gepasseerd moeten worden. Hij beschikt over telekinetische gaven).

Op de IJssel ging het stroomafwaarts met een snelheid van meer dan 7 km per uur. Een korte ruststop op een strandje in een oude rivierarm ongeveer tegenover Wilsum kwam precies op tijd, omdat ik mij net begon af te vragen hoe je dat doet: Plassen in een kano? (Tip 2: Neem op langere tochten een plastic fles met brede hals mee¹).

Direct na de hefbrug met de gouden wielen in Kampen moest het besluit vallen of we het Ganzendiep zouden nemen naar camping De Paardenboer of de route via Ketelmeer en Zwarte Meer. Omdat we al aardig trek begonnen te krijgen, werd het strandje rechts direct na de brug aangedaan. Tijdens onze lunch (Ebo eet alleen maar jam op zijn brood!) verzamelde een dame uit Kampen alle lege blikjes en flessen, waarmee het strandje bezaaid was. Een onderzoek uit 2016 toont aan dat zwerfafval veruit de grootste ergernis is onder burgers. Deze dame verdient dus een eervolle vermelding, omdat zij haar ergernis omzet in constructieve daden. Maar ik dwaal af.....

Gesterkt door de lunch en uitgerust door deze tweede pauze was er geen enkele twijfel meer over de te kiezen route: Door naar het Ketelmeer. Niet zo ver na de brug in de N50 splitst het vaarwater zich en houden we rechts aan. Aan onze rechterhand verschijnen borden die ons duidelijk maken dat hier een rustgebied voor vogels ligt, waar we niet in mogen. Het gaat in dit specifieke geval om de zeearend, een vogel die pas sinds 2006 weer in

¹ Deze tip geldt uitsluitend voor mannen.

Nederland broedt. Het is de grootste roofvogel van Europa met een spanwijdte van 2 meter. Hij wordt in vogelaarskringen 'de vliegende deur' genoemd. Hoog boven ons zien wij niet veel later twee 'deuren' vliegen. Na tien jaar werken bij Natuurmonumenten weet ik hoeveel inspanning het kost om onze natuur zo in te richten dat zulke soorten er (weer) kunnen leven. Gelukkig is het aantal broedparen in Nederland gestegen van 1 in 2006 tot 14 in 2018. Wij peddelen dus in een ruime boog om het rustgebied heen. (Tip 3: Respecteer te allen tijde de aanwijzingen van natuurbeheerders, zeker als u mij te vriend wilt houden)

De vermoeidheid begint na verloop van tijd wel enigszins voelbaar te worden. Bij het passeren van de Kamperplaat wijst Ebo op een strandje waar de Pensionado's een voorgaande keer geluncht hebben. Onder de geruststellende mededeling dat we zo op een volgend strandje weer even zullen pauzeren, vervolgen we onze weg naar de Ramspolbrug. Wie schetst echter de verbazing van Ebo en mijn stijgende onrust, als blijkt dat er nergens meer aanlegmogelijkheden zijn. Overal bestaat de oever uit riet of een oeverbeveiliging van keien. Als we de dertig kilometer bereikt hebben is bij mij de accu wel aardig leeg. Toen ik bij thuiskomst nog eens wat in Peddelnieuws zat te lezen ontdekte ik in een verslag van Ernst Noordhuis over een tocht op het Ketelmeer de volgende zin: "De strandjes die ik er kende bestaan niet meer, volledig begroeid met riet". (Tip 4: Lees altijd uw clubblad van A tot Z).

Op het Zwarte Meer maak ik kennis met een nieuw fenomeen: de drijvende rustpauze. Broederlijk naast elkaar dobberen we een kwartiertje zachtjes voortgeduwd door de wind. Nog steeds blij dat ik een aantal jaren geleden toegetreden ben tot het niet-rokend deel van onze bevolking, zegt een (klein) stemmetje in mij dat dit een mooi moment zou zijn om een sigaar op te steken. Gelukkig is het risico om aan de verleiding toe te geven louter theoretisch, want binnen een straal van tien kilometer hemelsbreed is er geen sigaar te vinden.

Het valt mij op dat regelmatig een korte pauze houden een uitstekend middel is om de vermoeidheid te laten afnemen. Als we na 40 km onze bestemming op het Ganzendiep bereikt hebben en de tenten opzetten, voel ik mij eigenlijk al heel snel weer uitgerust. Ik had beloofd voor ons beiden te koken en rond half zeven was het zover dat ik de macaroni ging

afgieten. Hoewel ik dat al honderden keren gedaan heb belandde ongeveer de helft van de inhoud van de pan in het gras. Zonder te blikken of te blozen begon Ebo de elleboogjes weer in de pan te scheppen. Daar houd ik wel van. Mensen die van zulke ongelukken geen punt maken.

Het werd een heel heldere nacht. Boven het Kampereiland zijn veel meer sterren te zien dan op mooie nachten in de stad. Dat bracht romantische herinneringen in mij boven. Op nog geen 400 meter van deze plek, aan de overkant van het Ganzendiep, woonde ruim vijftig jaar geleden mijn eerste vriendinnetje. Haar ouders hadden een grote boerderij, haar broers speedboten, waterski's en brommers en wij een voorkeur voor vrien in de hooiberg. Het is met de liefde echter later allemaal anders verlopen dan het zich toen liet aanzien.

De tweede dag werd een zomerse dag met temperaturen tot tegen de dertig graden. Na het Zwarte Meer stevende ik recht op de Kadoelerbrug af, terwijl Ebo meer in de richting van het Vogeleiland zijn weg zocht. De route van Zwartsluis – Genemuiden – Schokkerhaven is voor mij bekend terrein omdat ik daar jarenlang aan het begin en einde van het zeilseizoen langskwam op weg naar mijn zomer- respectievelijk winterligplaats.

Een paar kilometer na de Kadoelerbrug, in de knik van het Vollenhovens kanaal, ligt een kleine jachthaven, waar we de kajaks op een steiger trekken en de lunch gebruiken. Naarmate de dag verstrijkt wordt het drukker op het water. Kennelijk willen veel watersportliefhebbers nog een keer met hun bootje op pad. Hoewel het woord sport in de term *watersport* enigszins misplaatst begint te worden. Varen op de motor, met een hand aan het roer en in de andere hand een glas, noem ik geen sport. In drie dagen tijd hebben we welgeteld maar één andere kano gezien.

Vorbij de sluis in Blokzijl gaan onze kano's nog een keer op de kant. Op het terras bij de sluis drinken we iets, waarna wij in één ruk doorvaren naar de camping in Belt-Schutsloot. Daar is nog net plaats voor onze twee tentjes. Onze buren op het veldje vierten een feestje en onze scheerlijnen eindigen naast de kratten bier. Twee belangstellenden kijken toe wat er allemaal uit zo'n kajak komt en zijn teleurgesteld als Ebo hen vertelt dat zijn vrouw zich niet in het vooronder bevindt. Als hij later aan het eind van zijn enthousiaste toelichting op onze 'expeditie' vertelt dat je van dat al dat kanoën wel veel dorst krijgt, begrijpen de toeschouwers wat de

bedoeling is en staan we al snel met een flesje bier in de hand. (Tip 5: Op warme dagen altijd Ebo meenemen).

Na een stevige maaltijd bij eetcafé De Waterlelie en een warme douche om de schouderpijnen een goede nachtrust te geven kruipen we in onze slaapzakken. Ik gelukkig net op tijd voordat het onweer losbarstte. Maar mijn tochtgenoot kende dat geluk niet. Hij was een kwartiertje later naar het badlokaal gegaan en kreeg na zijn warme ook nog een koude douche te verwerken (Tip 6: Ga altijd op tijd douchen).

Als wij 's zondags vertrekken is het nog stil in het dorp en op het water. In alle rust peddelen wij naar Zwartsluis, waar zelfs de sluiswachter nog niet helemaal klaar is om ons te bedienen. Tussen Zwartsluis en Hasselt verschijnen de eerste bootjes met hengelaars op het water. Een korte stop op de nieuwe steiger langs de kade van Hasselt en wat droge boterhammen leveren ons de energie voor het laatste traject, dat op voorstel van Ebo op topsnelheid wordt afgelegd. Dat voorstel had hij – om twee redenen – beter niet kunnen doen. Ten eerste lag mijn 'topsnelheid' hoger dan de zijne. Ten tweede bleek ik (van uitputting?) bij het uitstappen aan het steigertje voor de loods over boord te vallen. Dat laatste begint een beetje een gewoonte te worden. (Tip 7: Daag nooit mensen uit die zich graag laten uitdagen. Dat leidt alleen maar tot ellende)

Frans van Rooden

Geheime top-ontmoeting in Zweden

In een groot land als Zweden vindt je elkaar niet snel terug maar op de een of andere manier vond er een top ontmoeting plaats tussen de ex-voorzitter van de Peddelaars, Marjan Brouwer, en de nieuwe voorzitter Henk Geerts.

Waarom vond dit plaats zult u zich afvragen. Welnu; dat is geheim.

Nee hoor..... het was eigenlijk heel grappig.

Dea en ik maakten een trektocht door Zweden met onze auto, een motortrailer achter en twee motoren er op. We overnachten in een tent. We wilden graag motorrijden in Zweden.

In onze derde week, na diverse motortoertochten, waren we richting Stockholm gegaan en stonden op de vierde camping: camping Farstanas.

Op een winderige dag op deze camping in Sodertalje, 30km onder Stockholm lag ik een middagdutje te doen in mijn tent (vakantie is zeer vermoeiend..) en Dea, mijn vrouw, zat onder de luifel lekker een boekje te lezen.

Plotseling bemerkte zij dat er een auto met caravan voorzien van een Nederlands kenteken de camping op kwam. Dat is op zich al een verrassing in het grote Zweden, we hadden net onze vorige Nederlandse burens uitgezwaaid.

Ze ging verder met lezen en keek op omdat er een stem klonk die ze dacht te herkennen. Is dat Marjan van de Peddelaars? Ach nee, dat bestaat niet, verder met lezen.

Doch nieuwsgierig geworden door die stem keek ze nog eens op en zag...waarempel; Jan stapte ook uit de auto....., dus toch.

HENK wakker worden, dit geloof je niet!!!!!!

Ja hoor, Familie Brouwer/Ouwehand was gearriveerd op de zelfde camping als waar wij op stonden.

Zij hadden ons nog niet gezien. We liepen er naar toe en op een meter of 5 afstand riepen we Marjan.

Je kunt je misschien voorstellen hoe iemand je vol ongeloof kan aankijken.

Het bewijs van dit verhaal moest natuurlijk wel vastgelegd worden dus schoot Dea er een fotootje van.

De Pensionado's op pad (22 augustus 2019)

Sinds kort blijkt het onder de Pensionado's (voor wie dat niet mocht weten: dat is een groep uiterst actieve 'bejaarden' binnen onze vereniging) in zwang te raken om direct na afloop van een tocht over boord te vallen. Op het internet circuleren beelden waarop duidelijk te zien is dat zij hieraan veel plezier beleven. Dat laatste geldt natuurlijk vooral voor de leden van de groep, die de rol van toeschouwer vervullen.

De initiatiefnemer van deze nieuwe trend is nog maar zeer onlangs togetreden tot de groep. Hoewel in leeftijd niet de jongste van de Pensionado's, is hij wel het jongste lid van de groep. (Jong is natuurlijk in

alle opzichten een aanvechtbaar begrip binnen deze groep ouden van dagen). Gevraagd naar zijn beweegredenen verklaarde hij dat het gebeurde plaats greep tegen het einde van een gezamenlijk tochtje op de Regge:

“Na een kleine vier uur peddelen, terwijl drie van de vier boten alweer op de kant lagen en ik als laatste op het punt stond mijn kano te verlaten, was ik helemaal euforisch. Zonder aarzelen sprong ik te water. Dat hier van een spontane actie sprake was blijkt wel uit het feit dat ik in het geheel geen droge kleren bij mij had”.

Toen uw verslaggever hierop reageerde met de opmerking dat ervaren kanoërs ALTIJD droge kleren meenemen antwoordde het jongste lid:

“Dat is juist het probleem. Ik ben een nog zeer onervaren kanoër, maar ik had in die twee maanden dat ik het nu doe zoveel zelfvertrouwen opgebouwd, dat ik niet verwachtte OOIT nog te water te raken”.

De overige drie deelnemers aan de tocht op de Regge hebben een andere versie van het gebeurde. Volgens één van hen was er sprake van te lang opgebouwde stress:

“Het was allesbehalve rustig op de Regge. De kanoverhuurder die daar gevestigd is draaide een topdag. We hebben vier uur lang tussen tientallen bootjes door moeten laveren. Het had meer van de botsautootjes op de kermis dan van een kanotochtje. Voor iemand die zijn boot nog niet volledig onder controle heeft is dat geen sinecure. Volgens mij heeft ons jongste lid gedurende die tocht te veel spanning opgebouwd en is dat hem teveel geworden”.

Een tweede lid van de groep verklaarde het als volgt:

“Het was hem uitsluitend om aandacht te doen. Op de plek waar wij weer aan land gingen is het op zomerse dagen druk. Het bootjes- en campingvolk dat daar in Ommen rond die aanlegplaats zit (en ligt) was rijkelijk vertegenwoordigd. Toen wij één voor één uit onze kano's klommen hadden we dan ook veel bekijks. Maar tegen de tijd dat onze vierde man als laatste aan land ging, was de aandacht aan het verslappen. Hij moet gedacht hebben: Hoe krijg ik het publiek weer op mijn hand? En vervolgens dat dwaze idee uitgevoerd hebben”.

De derde deelnemer aan het Reggetochtje gaat uit van een heel andere oorzaak.

“Hij verloor bij het uit de boot klimmen gewoon zijn evenwicht. Wie heeft dat nou nooit. Zelf peddel ik al vijfendertig jaar en het overkomt mij ook van tijd tot tijd. Je moet daar niet zo’n punt van maken. Als zo’n duikeling een deuk in je ego oplevert kan je beter bij een leesclub gaan. Hoef je ook geen droge kleren mee te nemen”.

Gelukkig hadden de andere deelnemers aan de tocht, die stuk voor stuk tot de oude rotten gerekend mogen worden, wel droge kleren bij zich. Daardoor kon worden voorkomen dat de nog smetteloze bekleding van de stoelen van de Renault, waarmee het gezelschap op pad was, nat geworden is.

Uiteraard is uw verslaggever ook nog even langs gegaan bij de echtgenote van de onfortuinlijke zwemmer. Hij vroeg haar wat haar eerste reactie was toen zij haar man thuis zag komen. Haar antwoord luidde:

“Wat zie jij er leuk uit! Nieuw kleren gekocht?”

De jongste deelnemer aan dit uitje van de Pensionado’s had trouwens nog meer verrassends meegemaakt: Hij vertelde dat al peddelend buitengewoon efficiënt vergaderd blijkt te kunnen worden door de groep

“Ik verwachtte dit helemaal niet. Het is al vrij lang geleden dat vergaderen tot mijn dagelijkse bezigheden behoorde en ik ben eigenlijk blij dat dat achter mij ligt. Hoor ik ineens halverwege De Regge een hele discussie achter mij over de onderlinge verrekening van de gezamenlijke kosten van de activiteiten van de groep. Het vraagstuk werd als volgt opgelost. Er is binnen de groep een penningmeester benoemd. Die zal een kostenregistratie opzetten (in Excel), waarin per evenement de namen van de deelnemende leden, het aantal verreden kilometers, de naam van de chauffeur, de havengelden en de overige kosten (zoals consumpties in horecagelegenheden) als variabelen worden ingevoerd. De kosten zullen verrekend worden per halfjaar. Opvallend is ook dat de Pensionado’s het snel eens werden over de kilometervergoeding die als rekeneenheid zal worden gehanteerd: € 0,20 per gereden kilometer. Wat mij vooral verbaasde was dat de besluitvorming binnen pakweg een kwartier afgerond kon worden. Dat was vroeger toen ik nog werkte wel eens anders.....

Welke lessen kunnen hieruit getrokken worden:

1. Het instructieprogramma van de vereniging voor nieuwe leden die het kanoën nog niet meester zijn, is zeer effectief. Mensen die 'nog nooit een kano van dichtbij gezien hebben' krijgen binnen zeven weken het gevoel dat ze alle facetten van de sport onder de knie hebben.
2. Een aandachtspunt voor de instructeurs zou kunnen zijn, dat debutanten die lijden aan een zekere mate van zelfoverschatting, iets nadrukkelijker gewezen worden op de mogelijke gevolgen van het in- en uitstappen. In elk geval zou het advies "Neem altijd droge kleren mee" niet mogen ontbreken in het instructieprogramma.
3. De onderlinge sfeer binnen de vereniging is uitstekend. Dat mag blijken uit de snelheid waarin drenkelingen van droge kleren worden voorzien.
4. Bij het organiseren van clubactiviteiten verdient het aanbeveling groepen van personen van ongeveer hetzelfde postuur te formeren. Dat vergroot de uitwisselbaarheid van kledingstukken.
5. Ook al ben je de zeventig gepasseerd, blijf je partner boeien door van tijd tot tijd in nieuwe kleren thuis.

Uw verslaggever (naam bij de redactie bekend).

Het Afsluitend Weekend

Het is het laatste weekendkamp van de Peddelaars, maar wat sluiten we eigenlijk af? Er volgt nog een Veluwerally en ook altijd nog de Herfstvakantie in de Ardennen.

Het was een zeer geslaagd weekend op een mooie, rustige, camping en ook niet te ver van Zwolle.

Samen met Jan, Frans en Wim van G. ga ik varend, met complete kampeeruitrusting, van Zwolle naar Belt-Schutsloot, een afstand van iets minder dan 20 km. Mede door Frans, die nog maar enkele maanden in een kajak vaart en nu al in een stevig tempo vaak de groep aanvoert en meesleurt, doen we over die afstand drie en een half uur, inclusief lunchpauze bij Hasselt en het schutten door de sluis in Zwartsluis.

Op de camping is Marjan al aangekomen met de caravan en Jan vindt een gespreid bedje, de overigen moeten nog hun plekje kiezen en hun tentje opzetten. In Belt-Schutsloot is een buurtsuper en daarom heb ik geen eten meegenomen. Helaas blijkt deze gesloten, de eigenaar is op vakantie, maar Sandra van K. biedt aan me naar de dichtstbijzijnde super, in Zwartsluis, te rijden.

Omdat alle overnachtende deelnemers op de vrijdag aankomen kunnen we na de koffie wat vroeger dan gepland vertrekken voor een mooie vaartocht, uitgezet door Annet. Bert sluit zich voor deze dag aan bij de groep.

Het is stralend weer als we op de zaterdag op pad gaan. In diverse jaren hebben we al verschillende tochten door het gebied gemaakt, maar het blijft een mooi gebied om daarin te varen. De afwisseling van smalle en bredere vaarten en kleine en grotere meren maakt het tot een uniek gebied, in mijn ogen het mooiste kanogebied in ons land. Vooral in het voorjaar, als het riet nog laag is en de waterplanten zich al ontwikkelen. 's Zomers is het riet overal hoog opgeschoten en kan het benauwend zijn om door de smalle vaartjes te peddelen, maar nu zijn diverse rietlanden al gemaaid en is het landschap wat opener geworden, een genot om hier lekker rustig te varen. Het is nu ook rustig op het water. De zon staat wat lager en de golfjes geven oplichtende reflecties.

De route van vandaag is een achtvormige lus rond Belt-Schutsloot, eerst door het noordelijk deel van de Schinkellanden, om te vervolgen over het Boschwijde en de Stille Belter. De lunchpauze valt in het begin van het dorp, waarna de tocht wordt vervolgd over het Schutslotiger Wiede en de Wetering, en na de oversteek van de Arembergergracht door het zuidelijke deel van de Schinkellanden. Via de Venemaat, de Vossebelt en de Dirks Wijde varen we terug naar de camping.

's Avonds is er, zoals de traditie wil, een gezamenlijke – maar ieder afzonderlijk – barbecue in de kring.

Zondag staat er weer een tocht door hetzelfde gebied op het programma, nu in omgekeerde richting en door andere vaarten. Wim van G. vaart nu allen terug naar Zwolle.

Na het afrekenen bij Annet en de koffie in de kring vertrekken we nu door het dorp, nemen de Schutsloot en komen weer op de Stille Belter. Langs de zuidelijke oever varend, achter de diverse eilandjes langs en de Arembergergracht overstekend varen we weer door de noordelijke Schinkellanden. De lunchpauze is bij de kano-uitstapplaats met kampeermogelijkheid. Het is nu drukker op het water met vooral huurkano's en de pauzeplek blijkt bezet. Er is echter voldoende ruimte en we nemen plaats op de kampeervlonder. Er komt een man langs in een gehuurde kano die niet in staat is zelfstandig uit de boot te klimmen en we bieden hulp.

Na de pauze varen we weer over de Venemaat en daarna gaan Frans en ik onze eigen weg om vanaf hier terug te varen naar Zwolle, waar we om half vijf aankomen. Tegelijkertijd zijn ook Jan en Marjan bij de loods gearriveerd en kan ik met hen terugrijden naar Wijhe.

Ernst Noordhuis

Winteractiviteiten Vaarcommissie

Zwembadtraining

Ook dit jaar hebben we twee keer het zwembad de Vrolijkheid te Zwolle gereserveerd voor kanotrainning. Dit vindt plaats op zaterdag **25 januari** en **1 februari van 17.00–18.30 uur**.

De bedoeling is dan dat enkele 'gevorderde' Peddelaars de meer onervaren peddelaars gaan helpen, voor iedere deelnemer ca. 20 minuten.

Wat kun je zoal leren of proberen 😊:

- Instappen en uitstappen
- Balans zoeken
- Omvallen
- Heupzwaai
- Steunen (hoog en laag)

- Omvallen en eventueel weer bovenkomen in de kano, oftewel een 'eskimorol'

Voor kano's wordt gezorgd. De kosten zijn € 20,- voor beide keren. Je krijgt dan 2 x uitleg. Mogelijk is er daaromheen nog ruimte voor eigen oefening in het diepe gedeelte van het bad.

Het is niet de bedoeling dat het bad gebruikt wordt voor zwemmen. Er mag wel gekeken worden door mensen die niet deelnemen aan de kanotraining, dit is gratis 😊

Vanaf ongeveer 16.30 uur kunnen we al in het zwembad voor omkleden. Graag op 25 januari contant betalen tussen 16.30 en 16.50 uur.

Aanmelden kan via vaarcommissie@kvdepeddelaars.nl

Kanogroet,
Arno en Annet

Wandeling Vilsteren

Datum: 16 februari

Opgeven voor 9 februari

Per: vaarcommissie-a-kvdepeddelaars.nl (-a- = @)

Contactpersoon: Annet van der Veen

Vertrek: 10.00 uur vanaf de loods

Vertrekpunt Wandeling: Herberg de Klomp, Vilsterseweg 10, Vilsteren

Parkeren bij de Klomp of de kerk

Deze keer heeft Loes een mooie wandelroute uitgestippeld over Landgoed Vilsteren van maximaal 8 kilometer. Na afloop zoeken we Herberg de Klomp op voor een versnapering.

Annet van der Veen

IJspiegeltocht

Datum: Zondag 1 maart 2020

Opgave vóór 27 februari

Per: vaarcommissie-at-kvdepeddelaars.nl, of 06-53861575

Contactpersoon: Arno Siemann

Vertrek: 09.00 uur vanaf de loods

Het doel is om een niet al te lange tocht te varen, te genieten van de winterse natuur. Neopreen (of drysuit) verplicht, evenals drijfvermogen in je kano. Warme drank mee is ook een goed idee. We gaan naar de Wieden, bepalen in overleg de instapplaats. Wie vaart er mee?

Arno Siemann

Algemene ledenvergadering op 27 maart 2020

Aanvang 20.00 in het havengebouw .

In het volgend nummer vertelt Marinus Kalkman over de techniekavonden volgend voorjaar en laat Frans van Rooden ons eens weten hoe hij als buitenstaander tegen ons aan keek.

Ook hebben we mooie foto's ontvangen van wildwatervaren in de Ardennen.

Sluitingsdatum kopij Peddelnieuws 1 2020

15 februari

Voor een beter zicht van de foto's, bekijk het Peddelnieuws via de verenigings website!

Hoera voor de vrijwilligers.

Tijdens het klussen op de Doedag realiseerde ik mij opnieuw dat vrijwilligers onmisbaar zijn binnen onze vereniging.

Gezamenlijk hebben we ook deze keer diverse klussen aangepakt en dat kon alleen maar omdat een aantal van jullie er waren of ons ondersteund hebben (lekkere koeken).

Veel verenigingsactiviteiten lijken vanzelf te ontstaan. Dat is natuurlijk niet waar; er zijn altijd vrijwilligers mee bezig geweest in de voorbereiding, uitvoering of verslaglegging. Ja, er is verschil tussen een “ambulante” vrijwilliger, zeg maar “bij inschrijving of opgave” en de leden die voor de lange termijn zich verbinden aan een taak (bestuur, redactie, vaarcommissie, enz.).

Maar ook de mensen die even helpen met het in en uit tillen van boten, het mee-organiseren van een activiteit, het gras maaien of een wandeltocht uitzetten. Eigenlijk is iedereen die meedoet in relatie tot een activiteit min of meer een vrijwilliger, en met z'n allen is het nog gezellig ook.

Onze vereniging draait volledig op jullie, zonder jullie is er geen vereniging.

We mogen er trots op zijn dat onze vereniging op deze manier kan bestaan. Ik geef dan ook graag een groot compliment aan al onze vrijwilligers.

Jullie zijn toppers!!!

Vaarprogramma 2020

- 4 januari Nieuwjaarsreceptie, Speeltuigebouw
- 25 januari Zwembadtraining, zwembad De Vrolijkheid
- 1 februari Zwembadtraining, zwembad De Vrolijkheid
- 16 februari Wandeltocht, Vilsteren
- 1 maart IJspiegeltocht, De Wieden
- 15 maart Snerttocht, De Wieden, Fanfare
- 27 maart Algemene Ledenvergadering, Havengebouw
- 28 maart Doedag, Kanovereniging
- 31 maart 1^e kanoavond, Loods
- 11 april Internationale Grachtentocht Utrecht
- 3 mei Overijssels kanaal, Lemelerveld - Zwolle
- 21-24 mei Hemelvaartskamp, Idzegra
- 29 mei t/m
- 1 juni Pinksterkamp, Oostwoud
- 14 juni Afzakkertje Vecht
- 28 juni Grootwatertocht, Ketelmeer-IJsselmond
- 5 juli Rondje Vecht met BBQ
- 15-16 aug. Trektocht Wieden (canadees)
- 29-30 aug. Zeeweekend/zeetocht, Callandsoog
- Rest volgt volgend Peddelnieuws.